

Skřítek 13 - Semtamchybka a vodní čarování

„Dubísku, nezdá se ti, že ten náš les nějak divně šumí?“ zívł jednoho večera zmenšený dráček a mrkl jedním okem na svého maličkého kamaráda.

„Vid'? Jako by víc šustil, než šuměl,“ starostlivě si pošoupl na hlavě svou žaludovou čepičku skřítek. „To bude tím, že už je tak dlouho sucho. Chtělo by to pěkný vydatný déšť.“

„Jo, to by chtělo. Mám chuť na houby a kolem neroste ani vysušená prašivka.“

„Hm, i stromy jsou smutné. Vadnou jim listy a zasychají konce větviček. Neznáš náhodou, Semtamchybko, nějaké kouzlo na přivolání deště?“

„Jak ses o tom zmínil, na jedno jsem si vzpomněl,“ rozzářily se dráčkovi oči, „mám ho zkusit?“

„No, sice se toho tvého kouzlení trochu bojím, ale co, snad se nic hrozného nestane, když to zkusíš,“ trochu váhavě souhlasil Dubísek.

Semtamchybka vylezl na pařez, pravou packou vykroužil směrem k nebi několik osmiček a zamumlal: „Z kapky hora v barvě draků, ať nám voda padá z mraků.“

Skřítek natáhl ruku, aby se přesvědčil, zda prší, ale pak zavrtěl hlavou: „Nějak ti to nefunguje.“

„No dobře,“ zamračil se dráček, „zkusím to ještě jednou.“ A zopakoval své kouzlení, včetně zařikadla.

„Zase nic.“

„Možná se to musí říct třikrát za sebou,“ zdvihl Semtamchybka zrak k obloze, na které začínaly poblíkávat hvězdy a po dešťových mracích nikde ani stopa. Znovu zamával tlapkou a co nejzřetelněji přeříkal: „Z kapky hora v barvě draků, ať nám voda padá z mraků.“

„Nech už toho a pojď spát,“ pokrčil rameny skřítek, když ani do třetice kouzlo nezafungovalo.

Druhý den ráno se Dubísek a Semtamchybka vypravili k potůčku, aby se napili a nabrali si zásobu vody do žalu-

dových misek. Jenže koryto stružky bylo vyschlé.

„Já mám žízeň,“ postěžoval si dráček.

„Tak to se musíme vypravit někam, kde bydlí lidé,“ rozhodl skřítek.

Šli podél stružky, která dřív bývala potůčkem.

„Schovej se, někdo jde,“ sykl na dráčka Dubísek, když zaslechl kroky.

Oba se přikrčili za vyschlými trsy trávy.

„Ale vždyť je to jen Honzík,“ vesele vyběhl ven Semtamchybka, když poznal malého kamaráda.

„Co to máš za boty?“ podivil se skřítek, když i on vylezl z trávy, aby si popovídal s klučinou, který vysvobodil Semtamchybku ze zakletí.

„Obyčejné gumáky.“

„A není ti v nich horko?“

„Je. Ale maminka povídala, že má dneska hodně pršet. Mají přijít příza... příha... přívalové srážky.“

„Přívalové?“ převaloval to divné slovo na jazyku Semtamchybka.

„Jo,“ kývl Honzík, „a protože jdu k Jiřince, co bydlí neda-leko potoka, vzal jsem si gumáky.“

„Ale potůček vyschl,“ kývl skřítek smutně hlavou směrem k suché strouze.

„Jenže u Jiřinky mají vždycky po velkém dešti na dvoře plno vody a ve sklepě bazén. Pan Novotný pak hrozně nadává, že přišel na zahradě o kytky a zeleninu.“

Najednou jako by se v lese setmělo. V dálce zahřímál hrom.

„A je to tady,“ polekaně se přikrčil Honzík. Déšť přišel tak rychle, že se ani nestihli schovat. Suchá stružka se rázem zaplnila vodou a vody teklo pořád víc a víc.

„No nazdar,“ couval Honzík dál od vody, aby ho nesplách-la s sebou, „vždyť se Jiřince utopí i slepice.“

„Tak tu vodu trochu přibrzdíme,“ mrkl na Honzíka Semtamchybka. Zhluboka se napil a rychle přeříkal kouzelnou

formulku: „Jeden, dva, tři, čtyři, pět, ať jsem Semtamchybka zpět.“

Narostl do neuvěřitelných rozměrů. Odsunul velikou tlapou Dubíška a lehl si vodě do cesty. Ocasem nasměroval největší proud k lesu, kde stromy žíznivě nasávaly nečekaný příděl vody. Za dračím tělem se začalo tvořit menší jezero tak rychle, že Honzíkovi voda přetekla horem až do holínek.

Jak rychle déšť začal, tak rychle zase ustal. Voda ještě chvíli proudila do Semtamchybkovy přehrady, ale stromy a rostliny žíznivě odsávaly vláhu, který jim tak dlouho chyběla.

„Honzíku! Honzííííííííííí!“ ozval se hlas hajného.

„Jejda, asi bychom se měli ztratit,“ polekal se skřítek, „nebo dostaneme vynadáno za to jezírko.“

Semtamchybka mávl ocasem a většinu vody zahnal dál do lesa. Pak se zvedl a zbytek nechal neškodně proudit korytem potoka. Než k nim hajný došel, byla z draka zase jen trochu větší ještěrka, která vykukovala zpoza stromu.

„Á, tady jsi,“ řekl muž s úlevou, když chlapce objevil, „měl jsem strach, jestli tě nespláchlá velká voda. Také se musím podívat k Novotným, jak jsou na tom. Tohle je zaručeně muselo vytopit.“

„Kdepak, strýčku, nevytopilo. Ten drak, co ho máme v lese, se zvětšil a lehnul si vodě do cesty. Než jsi přišel, bylo tu celé jezero vody. Pak mávl ocasem a zahnal vodu do lesa.“ Hajný s úsměvem zavrtěl hlavou: „Kam jen na ty své neuvěřitelné historky chodíš?“

„Je to pravda, bylo tu tolik vody, že mi přetekla do holínek,“ chlapec se posadil, stáhl gumáky a vylil z nich zbytek vody.

Hajný se zamračil: „Opravdu tudy protéklo tolik vody? Pak ale musí mít u Novotných potopu.“

„Věř mi, že nemají,“ trval na svém Honzík, „zachránil je náš drak.“

„Víš co? Raději se přesvědčíme osobně,“ vzal hajný Honzík za ruku a vyrazil směrem po proudu potoka.

Semtamchybka si protáhl tlapky a usmál se na Dubíska:

„To jsme zvládli dobře, ne?“

„Jo,“ přikývl skřítek a pošoupl si čepičku na hlavě, „ale příště to dešťové kouzlení radši neříkej víckrát za sebou.“